

[Henry Christensen.]

nødvendigt stadig at understrege og fremholde dette afgørende problem i dansk økonomi.

Jeg lagde jo godt mærke til de kritiske bemærkninger, der faldt fra hr. J. O. Krag og også i den udlægning, hr. Per Hækkerup bagefter gav af hr. J. O. Krags bemærkninger på dette område, om den måde, hvorpå regeringen havde ført forhandlinger med arbejdsmarkedets parter. Hvad var det, regeringen gjorde? Regeringen gik til arbejdsmarkedets parter, ikke en enkelt af dem, men til alle de ansvarlige parter på arbejdsmarkedet og inden for erhvervsorganisationerne og lagde frem for dem et grundlag for en økonomisk politik, idet man sagde: skal vi skaffe den bedst mulige økonomiske balance, skal vi skaffe det sikreste grundlag for en høj og vellønnet beskæftigelse, så må vi prøve at skabe balance inden for en indkomststigning på omkring 8 pct. Skal vi gøre det, forudsætter det ændring af de aftaler, som arbejdsmarkedets parter frivilligt og lovligt har indgået. Vil arbejdsmarkedets parter være med hertil under klar forudsætning af en erhvervsfremmende økonomisk politik, under klar forudsætning af en socialt afbalanceret politik?

Da det er ændring af arbejdsmarkedets aftaler, der i så fald var en forudsætning, måtte det være rigtigt af regeringen at sige: hvis arbejdsmarkedets parter vil være med til denne undersætning, ja, så må regeringen naturligvis først lade arbejdsmarkedets parter selv foreslå, hvordan de kunne ændre de af dem indgåede overenskomster med den klare målsætning, regeringen havde opstillet. Det var det oplæg, man gav, et økonomisk, socialt afbalanceret og sammenhængende oplæg. Det sagde de ansvarlige organisationer i den givne situation nej til. Jeg understreger udtrykket „ansvarlige organisationer“, for skal dette lands økonomi i det lange løb komme i den fornødne balance, må der nødvendigvis her i landet blive et rimeligt og ansvarligt samspil imellem den politiske myndighed og de store organisationer på arbejdsmarkedets og erhvervslivets områder, som har betydelig indflydelse og skal have betydelig indflydelse, men også dermed et betydeligt ansvar.

Derfor kommer der en næste korsevej, derfor er det nødvendigt, at man fortsat be-

skæftiger sig med disse problemer. Derfor er det nødvendigt, at erhvervslivets og arbejdsmarkedets ledere føler deres medlemmers solidaritet med en sammenhængende, også indkomstpolitisk rigtig løsning af dette lands problemer. Vi nåede altså ikke et positivt resultat på dette område, fordi organisationerne sagde nej. Hr. J. O. Krag talte om, at regeringen var kommet med indpakkede trusler, fordi man havde givet klar besked om, at konsekvensen af at sætte falske indkomststigninger i gang af det kolossale omfang, som vi nu er stillet over for, nødvendigvis måtte blive, at man måtte inddrage en del af denne falske indkomststigning. Kan man betegne det som trusler på den måde? Tænk, om regeringen havde tiet stille med disse ting! Hvilken kritik kunne man da ikke være fremkommet med om, at her gik en regering til organisationerne uden at fortælle noget om, hvad konsekvensen af en eventuel afvisning fra organisationerne ville blive! Må man ikke meget mere være taknemlig for, at her kom en regering og gav åben besked om de muligheder, der forelå, og om, hvad det var nødvendigt for den politiske myndighed i Danmark at gøre, hvis man ikke kunne etablere et samvirke om den fornødne indkomstpolitik. Jeg finder, det var rimeligt, rigtigt og forsvarligt, at man gjorde sådan.

Nu var vi stillet over for, at denne betydelige udpumpning af falsk købekraft tvinger til en finanspolitisk stramning, når man ikke har kunnet nå igennem med en indkomstpolitik. En finanspolitisk stramning er altså nødvendig for at hindre, at vi i de kommende år ruller videre ad den svækkelsesvej, vi har været alt for længe inde på, for at hindre valutavanskeligheder, der har villet tvinge os tilbage i 50ernes beskæftigelsesforhold, og for at aflaste kreditpolitikken for de alt for store byrder, som denne bærer i dag. Derfor må en ansvarlig politik i øjeblikket udformes ud fra hensynene til for det første vor anstrengte valuta- og betalingssituation over for udlandet, for det andet vore produktions- og beskæftigelsesforhold og finde veje til at løse disse problemer. Der er et naturligt samspil imellem de foranstaltninger, som regeringen nu har lagt foreslag frem om eller bebudet at ville stille forslag om. Generelt kan man vel sige, at det ene sæt foranstaltninger tilsigter at